

Prezidents Tomass S. Monsons

Sekojiēt praviešiem!

Otrā pasaules kara beigās es kalpoju Amerikas Savienoto Valstu jūras kara flotē. Sākumā es biju matrozis, un tas bija zemākais rangs jūras kara flotē. Pēc tam es kļuva par 1. klases matrozi un tad tiku paaugstināts par 3. klases seržantu.

Tad Otrais pasaules karš beidzās, un pēc kāda laika es tiku atbrīvots. Bet es biju izlēmis: ja kādreiz atgriezīšos militārajā dienestā, gribu kalpot par virsnieku. Es domāju: „Vairs nekādu netīru virtuvju, nekādas klāja beršanas, ja vien no tā var izvairīties.”

Pēc atbrīvošanas no dienesta es pieteicos Amerikas Savienoto Valstu Jūras kara flotes rezervē. Katru pirmdienas vakaru devos uz apmācībām. Es cītīgi studēju, lai man būtu nepieciešamās akadēmiskās zināšanas. Es izgāju visas iespējamās pārbaudes: gan mentālo, gan fizisko, gan emocionālo. Visbeidzot saņēmu brīnišķīgo ziņu: „Jums ir piešķirts jaunākā leitnanta rangs Amerikas Savienoto Valstu Jūras kara flotes rezervē.”

Liksmi parādīju to savai sievai Fransisai, saucot: „Es to paveicu! Es to paveicu!” Viņa mani apskāva, sakot: „Tu esi pietiekami cītīgi strādājis, lai to sasniegtu.”

Taču tad atgadījās kaut kas negaidīts. Es tiku aicināts par bīskapa padomnieku savā bīskapijā. Bīskapijas padomes tikšanās notika tajā pašā laikā, kad jūras flotes apmācības. Es apzinājos, ka tas nozīmē briesmīgu interešu konfliktu. Es zināju, ka man nepietiks laika gan karjerai Jūras kara flotes rezervē, gan pienākumiem bīskapijā. Ko es varēju iesākt? Man bija jāpieņem lēmums.

Es lūdzu par to. Un pēc tam devos uz tikšanos ar vīru, kurš bija mans staba prezidents, kad biju vēl mazs zēns, un tobrīd bija aicināts kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā, — elderu Haroldu B. Lī (1899–1973). Es apsēdos viņam pretī pie galda. Es pastāstīju, cik svarīga man ir minētā dienesta pakāpe. Es pat parādīju viņam norīkojuma vēstules eksemplāru.

Pēc neilgām pārdomām viņš man teica: „Tev vajadzētu rīkoties šādi, brāli Monson. Uzraksti vēstuli Jūras kara flotes birojam un pasaki, ka esi aicināts kalpot bīskapībā un tādēļ nevari pieņemt šo dienesta pakāpi Amerikas Savienoto Valstu Jūras kara flotes rezervē.”

Mana sirds pamira. Viņš piebilda: „Pēc tam uzraksti Sanfrancisko Jūras kara flotes 12. divīzijas komandantam un pasaki, ka vēlies, lai tevi atbrīvo no uzskaites rezervē.”

Es teicu: „Elder Lī, Jūs neizprotat militārā dienesta kārtību. Saņemot manu atteikumu, viņi, protams, vairs neuzticēs man šo norīkojumu, taču no Jūras kara flotes 12. divīzijas mani neatbrīvos. Ņemot vērā briesmošo karu Korejā, mani kā padoto noteikti iesauks dienestā. Un, ja mani iesauc, tad es labāk atgriezšos dienestā kā virsnieks, bet, atsakoties no šīs dienesta pakāpes, tas nenotiks. Vai jūs esat pārliecināts, ka vēlaties dot man šādu padomu?”

Elders Lī uzlika roku uz mana pleca un tēvišķi pavēstīja: „Brāli Monson, vairāk ticības! Militārais dienests nav domāts tev.”

Es devos mājās. Ieliku asarām slacīto norīkojumu atpakaļ aploksnē, līdz ar pavadvēstuli un atteikumu to

pieņemt. Pēc tam uzrakstīju vēstuli Jūras kara flotes 12. divīzijai, pieprasot atbrīvošanu no uzskaites Jūras kara flotes rezervē.

Mans iesniegums par atbrīvošanu no uzskaites Jūras kara flotes rezervē bija viens no pēdējiem, kas tika izskatīts un apstiprināts pirms Korejas kara sākuma. Tobrīd sākās mans dienests baznīcas vadītāja amatā. Pēc sešu nedēļu kalpošanas bīskapiības padomnieka amatā mani aicināja par bīskapu.

Es nekad neieņemtu manu tagadējo amatu baznīcā, ja nebūtu sekojis pravieša padomam, lūdzis par savu lēmumu un novērtējis kādu svarīgu un patiesu principu: cilvēkam Dieva gudrība bieži vien šķiet muļķīga.¹ Taču dziļākā mācība, ko varam apgūt laicīgajā dzīvē, ir šāda — ja Dievs runā un Viņa bērni paklausa, viņiem vienmēr izrādīsies taisnība.

Mēdz teikt, ka lielo vēstures ratu griež mazi zobratīņi, un tieši tāpat ir ar mūsu dzīvi. Mūsu lēmumi nosaka mūsu likteni. Tomēr, pieņemot lēmumus, mēs neesam atstāti bez palīdzības.

Ja vēlaties ieraudzīt debesu gaismu, ja vēlaties saņemt iedvesmu no Visvarenā Dieva, ja vēlaties ar visu sirdi sajūst, kā Debesu Tēvs jūs vada, sekojiet Dieva praviešiem! Ja jūs sekosiet praviešiem, jūs būsiet drošībā.

ATSAUCE

1. Skat. 1. korintiešiem 2:14.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Ne visi baznīcas locekļi var saņemt padomu tieši no apustuļa, kā to saņēma prezidents Monsons. Taču mēs allaž varam iegūt svētības, sekojot praviešu un apustuļu mācībām. Jūs varētu izlasīt prezidenta Monsona vēstījumus pēdējā vispārējā konferencē (neizmirstiet arī

konferences atklāšanas un noslēguma uzrunas). Pievērsiet uzmanību īpašiem norādījumiem un aicinājumiem rīkoties. Jūs varētu pārrunāt apgūto ar tiem, kurus apmeklējat, apspriežoties par to, kā pielietot prezidenta Monsona padomus.

JAUNIEŠI

Padoms, veicot grūtu izvēli

Prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, ir stāstījis par kādu atgadījumu, kad sekoja pravieša padomam. Kādā vispārējā konferencē prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994) mudināja baznīcas locekļus atbrīvoties no parādiem — it sevišķi no hipotekārā kredīta.

Prezidents Airings teica: „Pēc sanāksmes es pagriezos pret sievu un pajautāju: „Kā tev šķiet, vai mēs to varam?” Sākumā mums tā nešķita.” Taču vakarpusē viņš sāka domāt par īpašumu, ko viņi gadiem ilgi neveiksmīgi centās pārdot. „Mēs paļāvāmies uz Dievu un . . . Viņa kalpa vēstījumu, [tādēļ] piezvanījām. . . . Es saņēmu atbildi, kas līdz pat šai dienai stiprina manu paļāvību uz Dievu un Viņa kalpiem.” Tajā pašā dienā kāds vīrs bija izteicis vēlmi iegādāties Airingu īpašumu par summu, kas nedaudz pārsniedza viņu hipotekāro kredītu. Drīz vien Airingi atbrīvojās no sava parāda (skat. „Trust in God, Then Go and Do”, *Liahona*, 2010. g. nov., 72.–73. lpp.).

Jums varbūt nav jāmaksā hipotekārais kredīts, taču pravieša padoms var palīdzēt jums šobrīd, pieņemot lēmumus par darbu, izglītību, misiju un randiņiem. Apspriedieties ar saviem ģimenes locekļiem vai vienauzdiem par to, kā jūs varat sekot pravietim, kad jāpieņem kādi lēmumi.

Ticība, ģimene,
palīdzība

Jēzus Kristus īpašības: paklausīgais Dēls

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties uzzināt, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par Glābēja misiju un dzīvi vairo jūsu ticību Viņam un svēti tās māsas, par kurām jūs rūpējaties kā apmeklējošās māsas? Vairāk informācijas meklējiet reliefsociety.lds.org.

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējumā mācības vēstījumu sērijas, kurā raksturotas Glābēja īpašības.

Sekošana Jēzus Kristus paklausības piemēram palīdz pieaugt ticībā Viņam. „Vai būtu jābrīnās,” saka elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „ka, pirmkārt, un galvenokārt Kristus izvēlējās raksturot Sevi, uzsverot Savas attiecības ar Tēvu, sakot, ka Viņš mīl Viņu, klausā Viņam un pakļaujas Viņam kā uzticīgs Dēls, kāds Viņš arī bija? . . . Paklausība *ir* debesu pamatlikums.”¹

Svētie Raksti māca: „Kad mēs iegūstam jebkuru svētību no Dieva, tas ir caur paklausību tam likumam, ar ko tā ir noteikta” (M&D 130:21). Garīgā izaugsme notiek tad, ja mēs tuvojamies Dievam caur paklausību, ieaicinot savā dzīvē Glābēja īstenošanās Izkupināšanas spēku.

„Dzīvojot paklausībā Jēzus Kristus evaņģēlija principiem un baušļiem,” saka elders D. Tods Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „mēs baudām nerimstošu svētību

plūsmu, ko Dievs apsolijs, slēdzot derību ar mums. Caur šīm svētībām mēs savas dzīves gaitā saņemam resursus, kas nepieciešami, lai mēs varētu rīkoties paši, nevis lai ar mums rīkotos. . . . Paklausība dāvā mums lielāku kontroli pār savu dzīvi, lielāku spēju nākt un iet, strādāt un radīt.”²

Papildu Svētie Raksti

Lūkas 22:41–46; Mācība un Derības 82:10; 93:28

No Svētajiem Rakstiem

„Vai garīgo spēku, kas iegūts, pastāvīgi paklausot baušļiem, var nodot kādam citam?” vaicā elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kворuma. „Pavisam noteikti . . . nē.”³

Šo principu ilustrē līdzība par desmit jaunavām. Lai gan visas jaunavas paņēma savus lukturus, lai izietu pretim līgavainim, tikai piecas bija gudras un paņēma līdzī eļļu. Pārējās piecas bija ģeķīgas, jo „eļļas tās nepaņēma sev līdzī”.

Tad pusnaktī atskanēja balss: „Redzi, līgavainis nāk, izeita viņam pretim.” Visas jaunavas sakārtoja savas lampas, bet ģeķīgajām jaunavām nebija eļļas. Viņas sacīja gudrajām: „Dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi izdziest.”

Bet gudrās atbildēja: „Tā ne, lai nepietrūktu mums un jums, bet noeita . . . un pērciet sev.” Un, kamēr ģeķīgo jaunavu nebija klāt, atnāca līgavainis, gudrās jaunavas devās viņam līdzī un durvis tika aizslēgtas (Mateja 25:1–13).

ATSAUCES

1. Jeffrey R. Holland, „The Will of the Father in All Things” (svētbrīdis Brigama Janga Universitātē, 1989. g. 17. jan.), 4. lpp., speeches.byu.edu.
2. D. Todd Christofferson, „The Power of Covenants”, *Liahona*, 2009. g. maijs, 21. lpp.
3. David A. Bednar, „Converted unto the Lord”, *Liahona*, 2012. g. nov., 109. lpp.

Apdomājiet!

Padomājiet par dažiem paklausības piemēriem, kas minēti Svētajos Rakstos.